

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Quæ certa omnibus esse debent, & difficultatis seu controuersiæ
scopus proponuntur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

igitur definit contra prevaricatores quosdam penam, tunc
à nobis israeli dicitur, quam iracundia affectionem ferre
nequit: consonat Epiphani. hæc. 138. post med. Hi-
lar. in Plalm. 2. ad id. Tunc loquitur ad eos in ira sua;
Hieron. ad id Plalm. 29. quoniam ira in indignatione eius:
& in illai. 65. ad id: isti sumus. Malach. 1. Esau autem
eduo habui. August. in Plalm. 105. ad id: iratus est su-
per Dominum: epistol. 157. ad Optat. vers. med. 13. de
Trinit. cap. 16. vers. fin. Iulior. 1. sentent. de summo
bono cap. 16. initio. Cyprian. epist. vers. fin. post lib. 5.
epistol. in lib. 1. penitent. metaph. de Deo iram dici ait:
sicut & Damascen. 1. de fide cap. 14. sub fin. & frequen-
tissime Origen. homil. 2. in 2. Iudic. sub fin. & ad id Ro-
man. 1. reuelatur ira Dei & 4. contra celsum long. à
med. Anselm. in 1. ad Thellalon. & in cap. 2. post med.
denique frequenter scriptura locutioni Patrum omnium,
& interpretum concursus hæc interpretatio satisfacit. Ra-
tioni vero inde petita, atque pro similibus frequentie lo-
cutionum scripturae proprietate nobis etiam visitata, &
efficaci, responderetur: in eis vocibus aliquid, quod pro-
prie Deo conveniat, nec aliis aprioribus nostris expri-
bi queat, significari: ad affectum vero penitentium, qui
solum in Deo est, ut hæc vidimus, voces habemus
proprias: quate proprietate sermonis aliarumque simul
Deo indignum aliquid significat, vñum & acceptio-
nem non licere. Secundo: neque vñam vocem proprie
ad Deum transferri vñquam, quæ essentiali conceptu
obiectum, & significato suo, sed solum comitante, in
creaturis perfectionem significat: ira vero, ut vi-
dimus essentiali conceptu suo passionem, & dolorem,
ut occasionale obiectum, seu motuum suppositum con-
significat: ut penitentia peccatum, & debitum re-
stitutionis.

DISPUTATIO VI.

De ordine decretorum seu affectuum
liberorum Dei.

IBERIS Dei affectibus, & vñuerfim
adfortis, & speciatim recensitis, quem
nam interesse intentionalis puræ (quam
solum in diuinis affectibus admitti pos-
se diximus) prioritatis, aut postero-
ritatis seruare possint, ac seruent, exa-
minare proximum est: & primo ablo-
lue an intentionis, & executionis ordo inter liberas Dei
volitiones intercedat. Secundo inter volitiones liberas
efficaces, quæ solæ decreta diuina sermonis proprietate
nuncupantur, & respectu quorum effectum possit inten-
tionis & executionis ordo inter eiusmodi decreta admi-
ti: an etiam respectu creaturarum actionum liberarum?
quod ipsum est, ac querere de præfinitionis, seu inten-
tionis efficacis diuinæ de nostris liberis actionibus, siue
vñuerfim effectibus earum interuentione obtinendis
possibilitate quæstio quidem inter scholæ Thomisticæ ac
nostræ Iesuiticæ Doctores celebris, & subtilis; quan-
tiam, nisi, qui scientiæ nostræ mediæ naturam, & essen-
tiam intus penetrarint, agitare tuto, & citra aber-
randi periculum minime poterunt, ut suo loco patebit.
Non agimus autem de prioritate volitionis necessariæ,
quæ se dilige prioritate specificatiui adæquati prius,
quam volitio eadem prorsus enitatur, & identice in-
fectiui ad creaturam extendatur, ac se se explicet. De eius-
modi eni prioritate, quali, quali, nulla est, esse apud
Theologos quæstio potest.

Christoph. de Ortega de Deo Tno, Tom. II.

QVÆSTIO I.

Quisnam ordo diuinarum voluntatum
liberarum assignari possit, ac
debeat.

AC in re multum inter Theologos non sine con-
fusione, & æquiuocatione plerumque disputatur:
quare prius certa, quæ omnibus esse in hac quæstio-
ne debent & in quo dissidium esse apud doctos possit,
exacte explicandum, statuendumque est: ut, in quo
docti nostri Magistri reipia dissident, est aliud pro-
positionibus absolute sonent, deprehendantur, solidius-
que, ac tutius super eorum oppositione ferri iudicium
queat.

CERTAMEN I.

Quæ certa omnibus esse debent, &
difficultatis seu controuersie sco-
pus proponuntur.

1. **S**Tatuendum est primo ordine executionis solum
considerato decreta executiua de facto remotio-
rum mediorum à fine priora esse decretis executiuis pro-
ximiorum fini vera intentionali, quasi naturæ priori-
tate: atque in hoc nullam posse esse controuersiam: si-
quidem remotiorum mediorum, quæ de facto sunt, exis-
tencia præsupponi debet, ut in proximiora media influant,
exigantque Dei concursum ex parte sua executionum in
proximiora, & hæc in alia, & immediatum fini in fi-
nem ipsum: ac proinde eo ordine Dei decreta executiua
(sine quibus absolutam existentiam, & concursus diui-
ni exigentiam habere non possunt) debent aliis præce-
dere: ut eo scilicet executionis ordine decretum executi-
uum finis postremum sit. Dixi statuendum imprimis hoc
bona nostri Ruiz de Montoya pace, qui Recentiorum quo-
rundam doctrinæ à se vñuerfim impugnata d. 24. sect. 1.
num. 2. ex parte consensit num. 9. & 10. asserens ordinem
executionis respectu diuinorum decretorum extrinsecam
denominationem à rebus volitis Dei decretis esse, solum-
que esse in his, ut summum, ut obiectum volitum: qua-
tenus vult hanc rem medium, vel remotius, vel proximius,
atque illam finem esse, cumque inter se se ordinem ser-
uare: quare & ordo hic executionis rerum diuinæ volun-
tatis obiectum est. Cæterum ipsum executionis ordinem
formaliter, & per se neque esse, neque posse intercedere:
quia ordo ille executionis semper est efficientia, aut cau-
salitatis materialis, quæ inter diuina decreta esse nequit:
cum nullum aliud actus causet, vel disponat ad illud. Sed
hanc ipsam rationem impugnauit ipse in Recentioribus
illis num. 2. & omnem imperantis actus intentionisque &
electionis ordinem cum illis Recentioribus reddit contra
ipsum impossibile, confirmatione subiungit ad rem hanc
inutilem, ut quæ impossibilitatem ordinis executiuorum
decretorum ab ipso asseram, & confirmandam non pro-
bet, sed solum posse esse finis, & mediorum volitionem
eandem, atque electione medijs cum finis intentione iden-
tificari ac proinde absque vñlo ordine prioritatis veræ fi-
nem, & mediæ amari à Deo: quod aliud est infra dispu-
tandum. Ratio vero à nobis breuiter data, demonstratio
ordinis formaliter in decretis diuinis executiuis atq; ipso-
rum conceptionis à Deo omnino est: cum probet eviden-
ter vñum à Deo concipi, & existere intentionaliter prius,
quam aliud ita à Deo concipiatur, quod illud præconce-
ptum, & prius habitum existensque in Deo supponit.

V 2. Rei

2. Rei ergo difficultas est in presenti, an inter liberas volitiones Dei ordo intentionis & executionis intercedat, ita vt intentio finis ordine intentionis electionem mediorum omnem precedat, sicut omne executionum decretum mediorum eius decretum executionum subsequitur atque illis omnibus posterius natura intentionali, non autem physico, ordine prioritaris, & posterioritatis, immo postremum executivum sit, vt diximus: ac subinde electio medij proximi, & immediati ad finem, prior etiam in Deo sit electione paululum remotioris, sicque vltique ad remotissimum cuius executionum decretum ordine executionis primum in Deo iuxta dicta est, vt verum in diuinis etiam liberis volitionibus; nec solum in obiectis eorum Philosophicum illud, & Theologicum proloquium, & principium vniuersum habeat: quod est prius, vel primum in intentione, est posterius, vel postremum in executione, vt Aristot. docuit 3. Ethic. c. 3. circa medium asserens, consultationem & inuentionem medij peruenire ad illud medium quod est prima causa in executione, & postrema in intentione, quibus proloquium illud contineri bene ostendit Eustracius Episcopus Nicen. eius interpretes ibi ac melius S. Th. 1. 2. q. 1. a. 2. corp. cum quo eius interpretes & Scholastici Philol. & Theol. ad vnum eiusmodi propositionem, tanquam axioma recipiunt, id quod euidenter argumento est in nostris intentionibus, & electionibus saltem conaturaliter loquendo indubitatum esse debere. Dixi autem consulto, inter liberas Dei volitiones, non autem, decretas: quia decreti nomen absolute voluntatis efficaciam absolutam proprietate sermonis significat, ratione cuius intentionis ordo, imo, & executionis, dummodo decretum rei positionem absolutam natura precedat respectu actionum nostrorum liberarum (speciale habet difficultatem, est ex scientia earum media, eiusque directione a Deo concipiantur, valde apud nostras etiam, nec dissidio leui agitatae de qua q. 2. & cui soli ex nostris plerique intendentes presentem questionem cum sequente confundunt, & ex his, quae in aliis circa questionem sequentem legunt inconsequentiae circa presentem incusum argunt; cum, nec illos, nec se distinctione debita intelligant.

3. Porro in ita explicata difficultate questionis presentis posse cum ordine eo axioma praescriptum in diuinis volitionibus liberis intentionis, electiui, & executiui reperi in dubitabile reputat Ruiz proximè num. 5. est tamen a pluribus doctis, ipso etiam aliquos recentiores referente, debitum, imo, & ab aliis sapientissimis, cum enim ordinem in diuinis intentionibus, & electionibus intrinsecum mediorum ad finem negauit Molina nosse asserens saepe, & vbiq. constantissime, intentionem finis ab electione mediorum, ne ratione quidem nostra, differre in concord. ad q. 2. §. 1. partis d. 2. c. 1. & 2. & 1. p. ad eam q. c. 3. §. Hinc iam facile, & q. 1. est c. 4. & 5. & m. 7. & 8. §. Tertius est citatur etiam Valentia ibidem d. 1. q. 4. §. 4. concl. 2. Immerito tamen, ex eo quod dicat Deum non nisi ex scientia conditionata cooperationis adiutorum gratia diuinæ eos ordinare, & praedestinare ad gloriam, quod verissimum quidem est, est mediorum effectum confectionis gloriae habitatorum huius intentione sit posterior: quin Valentia ipse §. 4. assert. 2. oppositum contra Caluinum videtur asserere, conformiusque est ipsius doctrinae q. 2. recitanda. Molina vero conclusionem de identitate omnimoda intentionis, & electionis diuinæ, etiam ratione nostra, quæ ordinem veræ prioritaris, & posterioritatis intentionalis, inter eas prorsus excludit (est enim relinquit in obiectis ita a Deo ordinatis, vt vnum finis sit alia vero media) docent Theologi Recentiores memorati a Ruiz, quos bonæ notæ Theologos testatur Heriz d. 1. p. c. 2. n. 11. verum hi vltra Molinae rationes aliam ex propriis addunt, eas tamen omnes certam 2. efformatas rescimus.

4. Ex aduerso praefatum ordinem intentionis, electionis, & executionis in diuinis volitionibus Doctores alij, non solum possibilem; sed & de facto admittunt, atque conaturaliter loquendo, ita esse admittendum; ac iuxta illum diuinis volitiones liberas esse Theologicè ordinandas: ita Scot. in 3. d. 7. q. 3. d. 19. q. 1. & d. 32. a. 3. statuens, vt coordinandum diuinorum affectuum principium, qui ordinare vult, prius vult finem quam ea quæ sunt ad finem, additque, & prius vult maius bonum, & propinquius, &

accommodatius ad finem, quam quod minus bonum est, minus ad finem accommodatum, ex quo ad verbum Gabriel ea disp. 32. q. vna. 1. notab. & fere ad verbum Oramus 1. d. 41. q. vn. solut. argum. in addito autem hoc de medio seu bonis, quæ vtilibus ad finem loquuntur: & ex his, non solum propinquius, sed in suo quodque gradu, quod melius, magisque vtile ad finem est, prius minus vili, bonoque ad finis confectionem ab eo, qui ordinate vult esse eligendum: vnde ex hac Scoti regula non inferatur Deum teneri ad amandum maius absolute, aut melius secundum se, & entitatie bonum præ minori, adhuc conaturali, & ordinaria providentia; nec posse item, pro libito ex pluribus entitatie bonitatis in æqualibus, vnum vellet prius, aliud vero posterius, & contra: vt ibidem & in 1. d. 41. saepe Scotus supponit: dummodo vicissim alterum ad alterum possit conducere; neque ex voluntate pure appetitiua rerum ordinaretur: sed ex voluntate Dei pure affectiua iuxta saepe a nobis explicata d. 5. questionibus postremis. Denique non inferitur ex hoc Scoti principio: Deum non posse vt mediis secundum se minus aptis ad finis, secundum se præcise consideratis, confectionem: vt ad mundi confectionem videretur vltima infima mundi eligens, & stulta mundi, vt sapientes confunderet ac futes: nam & id Deus vltra mundi confectionem Deum intendit, vt sublimitas sit virtutis Dei: quod nisi inceptioibus mediis adhibitis non obtineretur: quare intentio Deo fini quo de se inceptiora, eo erant aptiora: quare limitationibus, & temperamentis pro Ruiz sect. 2. a. 2. ad c. adhibitis doctrina Scoti, vt ea coordinandis de facto liberis Dei voluntatibus tuto Theologus inferunt, minimè eger.

5. Idcirco praefatam Scoti, & Nominalium sententiam nihilo diuerfam, sed eandem prorsus censo sententia nostri Suarez 3. p. t. 1. d. 5. ante difficult. 1. & difficile. 2. & lib. 1. de essent. praedest. c. 8. a. §. Prima opinio. Nimirum ordine intentionis prius finem amari, & ita ordine proximiora media, quam remotiora, quare etiam posterius a Deo quodque eorum amari, & eligi, quæ remotius a fine est: quod ipsum vt explicuimus nullum aliud additamentum illis Scotus & Nominales docuerunt. Eandem sententiam tenet Vasquez 1. p. t. 1. d. 8. cap. 7. §. Quarto etiam & cap. 11. nec vt conuenientiae, & constantiae laude praestantissimum sententiam hanc suam in qua vniuersum sumpta cum Soario conuenit, vbiq. limitauit locis aliis non paucis quæst. 1. referendis, aliam gloriam, quæ finis conferendi gratia auxilia, & merita ad eam obtinendam Deo fuit, ante prauis absolute, quare & volita a Deo merita amari ab eo absolute non possit: eis enim locis loquitur expresse, non de voluntate absolute tali gloria, sed de absolute efficaci gloria a Deo intentae: quam etiam efficacem absolute, & posse, & de facto in Deo esse ante absolute prauis merita praedestinati Soarius affirmabat, contra quem acriter eis locis decretat; non autem de anteriori ad merita ordine intentionis intentione, non absolute efficaci Dei, erga gloriam praedestinatorum vt finem: in quo nusquam a Soario discrepauit, sed prorsus cum eo consensit, sed quoniam dicit plerique simul hanc questionem de ordine intentionis diuinæ voluntatis vniuersum, ac sine addito absolute efficaciac, cum alia de voluntate efficaci miscerent, mirum non est nostrum Ruiz sect. 2. nam. 6. sine conclusionem affirmatiuam in presenti questione eis locis a Vasquez limitatam censuisse, & Ariagum disp. 3. §. 1. sect. 7. praetiumcula ante subsection. 1. acrim. Varquio, & Soario super ordine intentionis, & executionis diuinarum volitionum vniuersum pugnam esse dixisse, cum reuera de volitionum efficaciam ordine pugna solummodo sit Soario, Vasquio & Scoto consensit Heitz disp. 2. sect. 2.

6. Hunc certe, & Vasquium cum affectis pluribus volitionum liberarum per extrinsecos effectus, seu actiones constituentibus facile in presente impugnatum: quod hæc sententia cum illa nequeat consistere ni contra illam agentes ostendissent nullum connotatum extrinsecum quo diuersorum finium, quos Deus in co-ius effectus, seu actionis creatæ, per diuersas animarum liberas volitiones, habere potest assignari ab his doctoribus posse: quare libertati volitionum diuinorum ordine executionis ea sententia satis de commo-

his providere; nusquam autem liberis ordine intentionis; quare & hunc volitionum diuinum ordinem intentionis eiusmodi constitutione diuinæ voluntatis per extrinsecam prius aboleri, reddique impossibilem. Porro Scorus Soarins, & Valquez ultra connaturalitatem prioritatis, & executionis voluntates diuinas ex quâ prudenti Theologia de facto voluntates liberæ diuinæ debent coordinari à nobis, atque adeo coordinate censeri nihil video expresse affectum de eius coordinationis necessitate absolutam, & oppositi absolutam impossibilitatem, quam vnus Herize aliter, vt cert. 2. videbimus; vnum solum aduertendum hic est, vt contra statim dicenda obiectiones fuisse præueniamus nonnullas: ad prioritatem veram intentionalem voluntatis liberæ vnus respectu alterius opus non esse vt illa ad hanc necessario determinet, sed finis, vt mouere, atque inducere ad hanc valeat, de factoque motione sua effectum huius voluntatis obtineat, vt in cogitationibus, consiliis, exhortationibus anticum ad aliquid à nobis obtinendum patet, quæ nos minime cogunt, aut determinant; & tamen voluntatis, & effectus à nobis per ea obtenti causæ sunt: & naturæ prioritatem respectu illius habent, quia ad ea nos sollicitant, inducunt, & mouent.

CERTAMEN II.

Non solum esse potest, sed de facto præfatus ordo in volitionibus Dei liberis est.

Duas conclusiones præfixas continet titulus. Prima in diuinis volitionibus liberis potest esse deo, quo finis intentio prior sit vera intentionali pura prioritate, electione mediorum, & remotioris electione, et contra executionis ordine diuersus omnino, imò inuicem, & prius aduersus ordo sit, vt ostendimus certam. 1. conclusio hæc nostro Molina, & recentioribus citatis certam. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. Est autem ratio quia cum Deus omnium Sententia liber sit ad quæcunque obiecta creata amanda omnibus modis, quibus ipsa amabilia sunt: atque in obiectis creatis sit bonitas absoluta propter se, & per se amabilis motum etiam vt vidimus disput. 3. ac sapienter in controuersia hæc: & rursus, amabilitas, & bonitas respectu conuenientie, & utilitatis ad aliud, vt finem præamatam ac præintantum: poterit obiectum creatum, & propter se, & per se gratiaque solum sui à Deo amari, ac proinde independentem ab amore mediorum, atque alia, vt vtilia, & conducentia ad illud quod per se & gratia sui præamat; alioqui bonum illud propter se, & per se amabile non esset, si non aliter, quam dependenter ab amore mediorum amari posset; nec tunc per se magis amabilis finis, quæ talis, quam media essent: cum neutrum sine altero amabile foret, vt patet: id autem contradicit bonitati, & amabilitati absolute, & per se & bonitati, & amabilitati vtilitatis, seu gratia alterius, & propter aliam per se amatam, quod in obiectis creatis esse tota Philosophia, & Theologia supponit. Abstineo probationibus nostri Herize citat cap. secundo proposition. 2. numero 16. & aliorum petitis à paritate sententia diuinæ de obiectis creatis in se à Deo cogitis ac simul in alio verbi gratia Omnipotentia, alique variis mediis formalibus, seu motiuis, aut veritatis: quia nihil in alio, tanquam motiuo, determinatiuo, aut verificatiuo cognosci à Deo posse, sed singula & omnia, in se solum ipsis, à Deo cognosci ostendi fuisse controuersia de scientia distinct. de mediis formalibus diuinæ cognitionis quæst. vlt. in aliter vero censentibus vim ad hominem suam ea argumenta abire.

Christoph. de Origa, de Deo Vno. Tomus II.

2. Arguit primo Molina. Consultatio mediorum post finis intentionem, ac proinde & eorum electio adeo in nobis est, quia medium apertius fini, nobisque executum facilius ignoramus, cum finem per se & propter se intendimus, siue gratia solum: atqui Deo nullum medium facilius, accomodatiusque executum est, nec aptitudinis maioris, vel minoris ad effectus consecutionem, tum intrinsecam, tum extrinsecam ab eis per hoc medium potius, quam aliud, si effectus contingens, & liber sit, ignorantia adesse potest, cum simplici & conditionata contingentium omniscentia polleat: ergo nec potest in eo esse consultatio, & electio mediorum finis intentione posterior. Respondet bene Herize negando maiorem, quia absolutam bonitatem, & amabilitatem per se, & propter se, gratiaque sui solum obiecti independentem à mediorum amabilitate possit quicquid cognita mediorum aptitudine & vtilitate, &c. perfectissime, præ suæ voluntatis libertate illud propter se prius amare, atque ob illud, cuiusque gratia medium ex pluribus, imò omnibus eligere: quare consultatio iudicii de medio eligendo posterior finis intentione, non esset; cum tamen esse electio medijs ea intentione posterior possit.

3. Respondeo secundo: etsi in Deo scientia possibilitatis omnium sit, & omnium item contingentium conditionatorum, non tamen scientia possibilis vnus etiam si medium & vtile ad illud sit requirit aut dirigere ad amorem alterius; etsi in nobis scientia possibilitatis mediorum, quibus amandum consequi possumus requiratur: tum quia eius possibilitas nobis aperte nota non est, sicut Deo; nec nostræ subest potestati necessaria media adhibere, ne in absolute, vel certe nobis impossibile irritum, & imprudenter voluntatis nostræ feratur conatus; sicut Deo subest, ac subesse sibi ab ipso nescitur omnipotentia suæ profus à possibilitate rerum independentis, & absolute cognitione: quare vt in finis amandi absolutam bonitatem, & amabilitatem per se, & gratia sui feratur, nulla possibilitatis mediorum scientia eget, aut dirigi debet, etsi in omni scientia simplicis intelligentiæ cum finis possibilis amandi scientia qua dirigunt illam identice habeat. Multoque minus, si amandus finis contingens sit scientia conditionata Deum dirigi oportebit: cum eius amabilitas, & bonitas intrinsecam pro statu possibilitatis per simplicem intelligentiam cognita mouere sufficienter possit, quin ad statum futitionis conditionata contingentis illius diuersum; posteriorem eius possibilitate diuina scientia se extendat: expectanda esset futitionis conditionata scientia ad contingentis illius efficacem Dei intentionem naturæ, & essentia sua infrutrabilem (de qua nunc non agimus) ad intentionem verò absolute talem non autem efficacem sed inefficacem contingentis (de qua hic) & frustrabilerim imò de facto in reprobis toties frustrantur, non est vnde vitra simplicem eius intelligentiam scientia Deo conditionata requiratur. Ad prædestinationem verò hæc requiritur, non ratione intentionis gloriæ (quæ inefficax sufficit, vt minimum) sed qua præparatio, & electio mediorum est, quibus certissime prædestinati saluentur, vt controu. 7. ostendimus.

4. Secundo argumentatur Molina citato num. 8. quia Deus vult gloriam non absolute, & secundum se solum sumptam, sed vt coronam, & premium: addunt Recentiores, & cum eis Afficæ, vt hereditatem filiorum per gratiam sanctificatam adopcionem, quod non, nisi per merita, & gratiam assequibilis se à Deo est: ergo non intendit gloriam independentem à meritis, sed prius dependentem à meritis in ea etiam intentione: ergo eodem actu vult finem gloriæ, & merita saltem vagæ. Probat hanc consequentiam Recentiores præfati ex S. Thoma 1. 2. quæstion. 12. art. 1. ad 4. quia intentio non est volitio boni secundum se, sed vt assequibile per aliquod medium: ergo neque est volibile, nisi vt assequibile: atqui gloria, corona, & premium, & hereditas non est assequibilis, nisi ratione meritorum, & gratiæ sanctificantis: ergo & hæc simul amantur saltem vagæ. Argumentum hoc, etsi intentum propositum de intentione speciali gloriæ, ita, vt volunt, intentione concluderet, nihil contra conclusionem nostram præteriret; quæ non contendit non posse non finem, & media

v 2 diuersis